

JOY McCULLOUGH & VEEDA BYBEE

Královny trapasů

Jojo
vs.
nová
škola

FRAGMENT

Královny trapasů Jojo vs. nová škola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Joy McCullough & Veeda Bybee
Královny trapasů – Jojo vs. nová škola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JOY McCULLOUGH & VEEDA BYBEE

Královny trapasů

Jojo
vs.
nová
škola

přeložila
Alžběta Kalinová

FRAGMENT

Věnováno Karen Haasové,
mé učitelce z šesté třídy.

– J. M.

1

Čeká mě první den v šesté třídě a já dorazila k budově Základní školy Eleny Kaganové hladová a vyčerpaná. Navíc kulhám.

A to škola ještě ani nezačala!

Měla bych se dát dohromady. Nic z toho by se nestalo, kdyby moje rodina pořád žila v našem bytě dvě ulice od školy. Jenže smůla. Během prázdnin jsme si všichni sbalili celý svůj život do ranečku a přestěhovali jsme se až na druhý konec města.

Můj brácha Sam říká, že bych za to stěhování měla být ráda. Nový dům je mnohem větší než náš starý byt a hlavně – máma je se svým novým přítelem mnohem šťastnější. To jemu patří ten obrovský dům, ve kterém teď bydlíme.

Já se v něm ale moc dobře necítím. Náš táta se doma moc nezdržoval a nemyslím si, že tenhle chlápek bude lepší. Pokud se nepletu, nejspíš uděláme to, co měla máma v plánu předtím, než se objevil pan Mňau – přestěhujeme se do Texasu a budeme bydlet s mými prarodiči. Jenže ta malá základka blízko jejich domu určitě nemá softballový tým, což je mega pruda.

Teď tedy žijeme s Paulem. Tak se mámin přítel ve skutečnosti jmenuje, ale celý internet ho zná jako pana Mňaua. No vážně, nekecám. Je to kočičí influencer. On se tím ŽIVÍ. Celý den natáčí přiblblá videa a píše na sociální sítě o svých kočičkách.

Nechápejte mě špatně. Hezká kočičí videa mám ráda jako každý jiný. S chutí se kouknu na kočky jezdící na vysavači, kočky polekané okurkou nebo kočky zápasící na život a na smrt s laserovým ukazovátkem. Ale nenuťte mě bydlet s chlápkem, který tahle videa točí.

Sam říká: „To je přece skvělý, když si někdo vydělá balík tím, co má rád.“ Ve skutečnosti je z něho nadšený jen proto, že má auto, se kterým může jezdit. Pan Mňau je na mámu hodný a ona je díky němu šťastná, ale jinak je to ten nejtrapnější člověk na světě. A moje oblečení je teď pořád plné kočičích chlupů.

Navíc je plně zodpovědný za dnešní katastrofické ráno.

Už od školky mě máma každý rok budila v první školní den slavnostní snídaní až do postele. Je to naše tradice. Zvládla to dokonce i ve čtvrté třídě, potom co nás táta opustil a ona měla každé ráno problém vůbec vstát z postele. Ty mražené waffle sice nebyly úplně rozmrzlé, ale stejně!

Jenže dnes ráno, v první den druhého stupně, mě nevzbudilo mámino něžné pohlazení, ale divoká bestie, co mi olizovala obličej!

Kočky mi nikdy nevadily. Aspoň tedy do chvíle, než se v mém životě objevil pan Mňau. Já prostě jen nechci, aby mi strkaly packy do skleničky s vodou, náhodně po mně chňapaly, když jdu okolo, nebo si sedaly na můj počítač, zrovna když koukám na videa. Tohle všechno se stalo v posledním týdnu. A v žádném případě si nepřeju, aby mi ožižlávaly nos hned po probuzení. (Ani nikdy jindy!)

„Fuj, Vrnílo, slez ze mě.“ Jméno tomuhle kotěti vymysleli Mňauovi fanoušci, ačkoli mi tvrdil, že byla dárkem pro mě. Ale na tom nesejde. Stejně tady zůstane, až se odstěhujeme do Texasu.

Prekulila jsem se na druhý bok a doufala jsem, že si před snídaní do postele ještě chvilku zdřímnu.

Ale ještě než jsem zavřela oči, zahlédla jsem čas na hodinách na zdi.

8:29?!

Máma mě přece měla vzbudit ve čtvrt na osm!

Uvědomila jsem si, že pokud chci odjet se Samem, zbývá mi na přípravu šest minut!

A já POTŘEBOVALA odjet se Samem. Jinak bych musela jet s panem Mňauem v jeho Mňaumobilu. Přisahám, že si nic z toho nevymyslím. Mňaumobil je malá dodávka oblepená kočičími samolepkami. Jsou všude, ne jenom na nárazníku jako na autě normálního milovníka koček. Pan Mňau tyhle samolepky prodává na svých webových stránkách. Jsou na nich přitroublé ilustrace koček doplněné jeho oblíbenými větami typu: *Užij si každý mňau-ment, Jsem kočka – jaká je tvoje superschopnost? nebo Život je jako klubíčko – plný překvapení.*

Dodávka je jimi pokrytá úplně celá – vpředu, vzadu i na bocích. Radši bych se přestěhovala na australskou ovčí farmu, kde teď žije táta – nebo tam aspoň žil, když se ozval naposledy –, než abych první den přijela do školy v Mňaumobilu. A to táta žije ve stanu!

Naštěstí jsem si večer připravila oblečení. Obvykle módu moc neřeším, ale první den druhého stup-

ně je jen jednou v životě. Takže přiznávám, že tenhle outfit jsem si vymyslela už před několika týdny.

Nejdřív jsem při stěhování našla v mámině šatníku červenou károvanou sukni. Byla součástí její uniformy na katolické střední škole. Prý ji nesnášela, takže nechápu, proč si ji celé ty roky nechávala. Dospělí občas dělají fakt zvláštní věci. Každopádně jí nevadilo, že jsem si ji vzala a spárovala ji s černým tričkem a černými kozačkami.

Těšila jsem se, jak si to před odchodem do školy obléknu. Jenže když jsem vzala sukni do ruky, místo hebké látky jsem ucítila cosi nechutného a mokrého. Ani jsem se nemusela dívat, co to je – kočičí zvratky.

„Vrnilko! Cos to provedla?!“ Vykřikla jsem a hledala podezřelou, ale ta bleskově opustila místo činu a vyklouzla z mého pokoje.

Takže takhle skončil můj promyšlený outfit na první školní den. Utíkala jsem do koupelny umýt si z ruky zvratky (fuuuj!!!) a pak zpátky do pokoje.

Zbývalo mi pět minut. Popadla jsem první tričko a legíny, které mi přišly pod ruku, a pospíchala do přízemí.

Víte, co opravdu není dobrý nápad? Oblékat si legíny na schodech. Samozřejmě jsem spadla a vyvrtla si kotník, ale ani to mě nezastavilo.

Prohrábla jsem si prsty zacuchané vlasy – tolik k tomu složitému copu, který jsem se učila celé léto – a dokulhala jsem do kuchyně, kde máma seděla na stoličce u kuchyňského ostrůvku a zamilovaně hleděla na pana Mňaua.

2

„Mami!“

Máma po mém zvolání polekaně nadskočila a podívala se na mě.

„Dobré ráno, Jojo.“

To je všechno? Dobré ráno? Vůbec jí nedošlo, že přijdu v první den druhého stupně pozdě do školy. Protože mě nevzbudila naší tradiční snídání do postele! „Co moje snídáně?“

Kdykoli jindy by to znělo rozmazleně. Celý rok si chystám snídani sama. Potom co nás táta opustil, jsem ji nějakou dobu chystala i mámě.

Proto mě příšerně vytočilo, když se pan Mňau ohlédl od sporáku a řekl: „Ale no tak, Josefíno. Tak se s maminkou nemluví.“

Vždyť se ani nejmenuju Josefína! Jmenuju se Jose-
fina, s krátkým i, a on to ví! Zjevně si myslí, že je
vtipné komolit mi jméno.

„Paul chystá palačinky,“ oznámila mi máma tak
obdivným tónem, jako by říkala něco ve smyslu:
Paulovi se podařilo nastolit světový mír.

„Jsi připravená, Jo?“

Sam už byl na cestě do garáže. O celé dvě minu-
ty dřív!

Sakra!

„Už běžím! Dej mi chvíličku!“ Dobelhala jsem se
ke skřínce a popadla jednu ze Samových proteino-
vých tyčinek.

„Co to děláš?“ zeptal se pan Mňau. „Myslel jsem,
žeš chtěla snídani. Palačinky už jsou skoro hotové.“

„Na to nemám čas! Sam už odjíždí!“ houkla jsem
přes rameno a pospíchala do vedlejší místnosti pro
batoh a žabky.

„Paul tě přece odveze,“ namítla máma.

Sam se na mě zazubil a otevřel dveře do garáže.
Dobře věděl, jaká by to byla noční můra přijet ke
škole v Mňaumobilu. „Tik tak, Jojo.“

„Odmítám jet v první den do školy v tom pitomém
Mňaumobilu!“ vykřikla jsem a rychle se protáhla oko-
lo Sama k autu.

„To bylo docela drzý,“ poznamenal Sam, jakmile jsme vyjeli z garáže.

Pokrčila jsem rameny, zabořila se hluboko do sedačky a začala přežvykovat nechutnou proteinovou hmotu.

Žádná snídaně do postele, žádný dokonalý outfit, žádný úžasný cop.

Ale aspoň tomu Mňaumobilu jsem se vyhnula.

Sam zastavil před školou. „Pořádně jim to nandej, prcku,“ povzbudil mě.

Jakmile jsem otevřela dveře, ovanul mě nezvykle studený vítr. Na předměstích Washingtonu obvykle v září ještě panuje letní počasí, ale jak se zdálo, dokonce i matka příroda se rozhodla zkazit mi první školní den.

„Takhle zmrznu,“ zamručela jsem a vystoupila z auta.

„ŽÁDNÉ POSTÁVÁNÍ NA PARKOVIŠTI,“ zaburácel učitel vybavený megafonem směrem k našemu autu. „ZDRŽUJETE PROVOZ.“

Hodila jsem si batoh přes rameno a najednou mi cosi přistálo v obličeji. Samova baseballová mikina. Ještě že ho mám.

„Díky, Same!“

Jen mi zamával, a jakmile jsem zabouchla dveře, odjel.

A tak jsem zůstala před školou se Samovou flekatou a roztrhanou mikinou ovázanou kolem pasu. Aspoň nesmrděla, což se o Samově oblečení rozhodně nedá říct pokaždé. Na přední straně mikiny řval lev týmu Forrest Ridge a na zádech bylo tlustými písmeny napsáno LOPEZ.

Je na základce cool nosit mikinu středoškolského baseballového týmu? Možná? Když patří vašemu bráchovi? Spíš ne.

Do začátku první hodiny mi zatím zbývalo spoustu času, protože jsme nakonec nevyjeli tak pozdě, jak jsem se tvářila ve snaze vyhnout se jízdě Mňau-mobilem. Okolo postávali v hloučcích žáci a učitelé a povídali si. Vtom se objevil školní autobus, a tak jsem zamířila ke vstupním dveřím, abych se vyhnula největšímu davu.

První hodinu jsem měla zdravovědu v učebně v přízemí. Půjdu hlavním vstupem dovnitř a pak doprava.

Jakmile jsem před týdnem dostala rozvrh, začala jsem Sama bombardovat otázkami. Naštěstí jsem na webu našla plánky školy, protože Sama přestalo bavit odpovídat asi po dvou otázkách. Je to hodný

brácha, ale trpělivost nepatří k jeho silným stránkám.

Prozradil mi však, že učitel zdravotní výchovy trénuje taky softball, což je dobré vědět, pokud tady na jaře ještě budeme. Po tátově odchodu mámě nezbyvá dost peněz na to, aby mi platila hraní v lize, takže už odpočítávám dny do chvíle, kdy budu dost stará na členství ve školním týmu.

Sedla jsem si do přední řady. Dokonce i lavice vypadají na druhém stupni jinak. Ke každé židli je z jedné strany připevněná psací plocha, takže máte mnohem méně místa na roztahování. Nemělo by se vybavení naopak zvětšovat, když člověk roste?

Přišla jsem jako první, ale brzy se chodba začala plnit spolužáky, kteří přijeli autobusem nebo je rodiče přivezli ve správný čas neodpudivými auty. Na tuhle základku přestupují děti ze čtyř různých škol prvního stupně, takže i potom co se zaplnila všechna místa, jsem poznávala jen pár lidí.

Nikdo z nich ale nepatřil k mým kamarádům.

Vždycky jsem se bavila se spoustou spolužáků, ale nepatřila jsem do žádné party. Na prvním stupni jsem se nejvíce kamarádila s dvojčaty, která se v létě odstěhovala do Oregonu. Sam říká, že druhý stupeň znamená nový začátek a můžu se tady představit

v úplně jiném světle. Ale proč, když tady beztak dlouho nezůstaneme?

Jakmile zadrnčel zvonek, nakráčel do třídy trenér Achebe. V informační brožůře se hned několikrát psalo, že po zvonění už musíme být připravení ve třídě, takže jsem měla trochu obavy, jak se mi podaří stihnout přesun na druhou hodinu, která se konala ve druhém patře.

„Dobré ráno,“ pozdravil nás trenér Achebe. „Tohle je zdravotní věda pro šestou třídu, první hodina. Pokud jste sem přišli na matematiku nebo francouzštinu, jste tu špatně.“

Zněl přísně, ale v očích měl přátelský pohled.

Jeden kluk za mnou vstal a odšoural se ke dveřím. Několik dalších dětí se začalo hihňat, ale trenér Achebe je umlčel jediným pohledem.

„Tady jste na druhém stupni,“ poučoval nás a přecházel před tabulí sem a tam. Jeho sportovní šortky šustily podobně jako ty Samovy. „Očekává se od vás, že se tak budete chovat. Že budete tam, kde máte být, a to v čase, kdy tam máte být, a že jste připravení se učit.“

Naprázdko jsem polkla. Ještě štěstí, že mi Sam ráno neujel. Nerada bych se u trenéra Achebeho špatně zapsala.

„Budeme se spolu učit zdravotvůdu. Není to nic složitůho. Povídat si budeme hlavně o našich tělech a o tom, jak je udržovat v dobré kondici.“

Někdo v zadní řadě se zasmál.

„Je na tom snad něco legračnickůho?“ Trenér Achebe se při té otázce zastavil s doširoka rozkročenýma nohama a s rukama spojenýma za zády.

„Ne, pane učiteli,“ pípl ten kluk.

Trenér přikývl. „Nemusíte mi říkat *pane učiteli*. Slyším na *trenére* nebo *pane Achebe*. A teď je čas, abyste se představili vy mně.“

Vytáhl seznam žáků a začal vyvolávat jména.

Jak se prokousával seznamem, přepadly mě známé obavy. Vysloví mé jméno správně? Na prvním stupni jsem nové učitele opravovat nemusela. Někdo z těch, kdo mě znali už od školky, vždycky vykřikl: „Říká se jí Jojo.“ Najednou jsem si ale nebyla jistá, jestli o tuhle přezdívku vůbec ještě stojím. Odjakživa mi tak říkali máma i Sam a já ji používala i ve škole, protože její výslovnost snad nikdo poplést nemůž.

Nezní ale příliš dětsky? Možná měl Sam s tím představením v jiném světle pravdu.

Jenže jakmile trenér Achebe přečetl mé celé jméno, znělo to divně. Ne protože by ho vyslovil špatně.

Řekl to správně, s krátkým *i*. Ale já prostě nejsem Josefina.

„Vlastně mám radši Jojo?“ ozvala jsem se. Znělo to jako otázka.

Trenér se na mě krátce podíval.

„Hraju softball,“ vyhrkla jsem. V tu chvíli bych se nejradši propadla pod podlahu. Proč jsem to vůbec říkala?

„Budu si to pamatovat,“ zabručel a odškrtl si mé jméno na seznamu.

Naštěstí se mi podařilo se až do konce hodiny znovu neztrapnit. Hlavně proto, že jsem do konce hodiny už nic dalšího neřekla.

Jenže jakmile zazvonilo, byla jsem si jistá, že jsem na trenéra Achebeho udělala špatný dojem. Vypadala jsem, jako že neznám vlastní jméno a uprostřed hodiny vykřikuju náhodné, nesouvisející informace. Musím se dát dohromady.

V hodinách zdravotědy budu ta nejvzornější začka pro případ, že bychom tu na jaře, až začne softballová sezóna, přece jen pořád ještě byli. Nikdy se nebudu hihňat trapným poznámkám o pubertě, zažívání nebo o čemkoli dalším, co budeme zrovna probírat. A rozhodně přijdu každé ráno včas. Pokud se nebudu moct spolehnout, že mě máma včas

vzbudí, bude mi muset dovolit nechat si přes noc telefon v pokoji.

Za tímhle zákazem stojí pan Mňau. Ve svých příspěvcích často opakuje, že se máme učit žít z moudrosti koček. Ne, vážně neumím vysvětlit, co to znamená, pokud tedy nemáme všichni hledat myši a nechávat je na prahu vstupních dveří. Nebo chodit na záchod do krabice a čistit ji až ve chvíli, kdy to začne smrdět. On tím prý myslí to, že kočky nezírají celé dny do obrazovky. (Což zní opravdu vtipně od člověka, který se živí sdílením příspěvků o kočkách na internetu.) Takže v jeho domě platí zákaz telefonů v ložnicích přes noc.

Jenže já svůj telefon používám i jako budík, podobně jako každý, kdo se nenarodil v pravěku. Máma přísahala, že mě bude budit, ale sami jste viděli, jak to dopadlo dnes ráno. Takže by tenhle příšerný začátek dne mohl přece jen přinést něco pozitivního – třeba se mi podaří přesvědčit mámu, aby mi dovolila porušit Mňauovo pravidlo.

Už jsem byla skoro u dveří, když mě najednou zastavil hlas trenéra Achebeho.

„Poslyš, Jojo,“ oslovil mě.

Celá jsem ztuhla. Chystá se mi snad říct, abych v hodinách mluvila jen k věci?

„Na které pozici hraješ?“

Srdce mi vyskočilo až do krku. „Ehm. Ráda chytám. Nemyslím jen tak chytat míč. To přece dělá každý. Prostě... jako chytač.“

V tu chvíli jsem si z celého srdce přála, aby se podlaha rozestoupila a spolkla mě. Ale on se jen usmál a přikývl. „Budu si to pamatovat.“

Dobře, ráno začalo tragicky, ale přežila jsem první hodinu a vypadá to, že jsem se u softballového trenéra nezapsala až tak zle.

Úspěch?

3

Na chodbě jsem z batohu vytáhla telefon. V informační brožůře jsem sice četla spoustu varování ohledně používání telefonů ve škole, ale byla jsem si dost jistá, že o přestávkách se na ně můžeme podívat.

Chystala jsem se napsat Samovi, že jsem zvládla první hodinu, ale na displeji na mě čekala zpráva od mámy.

Nezlob se za tu snídani. Ztratila jsem pojem o čase. Doufám, že je první školní den prima.

Nevěděla jsem, co odpovědět. Navíc jsem měla jen pět minut na to, abych našla učebnu pro druhou hodinu. Neměla jsem čas vymýšlet, co mámě odepsat. *Nezlobím se, že jsem málem přišla pozdě.*

Zlobím se, protože pan Mňau byl pro tebe důležitější než náš rituál pro první školní den, který držíme už pět let!

Prosmýkla jsem se okolo skupinky holek, které postávaly uprostřed chodby a povídaly si. Nevypadaly ani trochu vystresovaně, že by mohly na další hodinu přijít pozdě. Ale zdálo se mi, že jsou to sedmačky nebo osmačky. Možná se pozdních příchoďů bojí jenom šestáci. Nebo ty holky znají nějaké tajné chodby!

Na webových stránkách jsem na plánu školy viděla jednu chodbu, která byla proškrtaná několika křížky. Sam mi říkal, že ji zavřeli těsně předtím, než do téhle školy nastoupil. Nikdo neví proč, ale nesmí se tudy chodit.

Trochu to vyznělo, jako kdyby ji někteří normálně používali.

Za hloučkem holek mi zablokovala cestu skupina kluků. Některé jsem znala z prvního stupně – Hectora, Raje a Dylana –, ale ostatní jsem nikdy dřív neviděla. Blbnuli spolu, smáli se a postrkovali a ani trochu se nechovali jako vyspělí žáci druhého stupně.

Až tihle kluci vyrostou, nejspíš se budou živit natáčením přihloupých internetových videí. Rozhodla

jsem se, že kvůli těmhle pitomečkům přece nepřijdu pozdě. Moje učitelka angličtiny možná netrénuje softball, ale stejně na ni chci udělat dobrý první dojem! Naštěstí jsem vyrůstala se starším bratrem, takže mě pár roz dováděných kluků nemůže zastavit.

Narovnala jsem se a nadhodila si batoh na zádech. „S dovolením, pánové,“ prohlásila jsem a zamířila přímo k nim.

Hector a Raj mi okamžitě uskočili z cesty – na konci páté třídy jsem je oba tvrdě trefila míčem při vybíjení, takže mě v žádném případě nehodlali naštvat. Jeden kluk, kterého jsem neznala, neuhnul a šfouchl mě do ramene, ale já kráčela sebevědomě dál.

„Kdo to je?“ zabručel jeden z nich.

Prošla jsem, ale pak se po nich ohlédla. Všimla jsem si kudrnaté holky uvězněné u skřínky. Očividně chtěla odejít, ale kluci jí stáli v cestě. Došla jsem k závěru, že nejspíš nemá staršího bratra (nebo není až tak dobrá ve vybíjení).

Už jsem se chystala na kluky křiknout, aby ji uhnuli. Kdyby to byli sedmáci nebo osmáci, asi bych se styděla, ale s těmhle kluky jsem se potýkala odjakživa. Jenže než jsem stihla cokoli udělat, stala se zatím ta nejděsivější věc tohoto rána.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Královny trapasů – Jojo vs. nová škola.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.